

16. BÖLÜM

YENİ HÜKÜMET BİNASININ YAPIMI VE AP ZONGULDAK SENATÖRÜ AHMET DEMİR YÜCE

- **YENİ HÜKÜMET BİNASI YAPIMI İÇİN
GİRİŞİMLER VE SEBATİ ATAMAN**
- **AP'Lİ SENATÖR AHMET DEMİR YÜCE'NİN
YOĞUN İLGİSİ**
- **ÖĞRENCİ, HOCASININ HUZURUNDA**
- **SENATÖR SAYIN YÜCE İLE İLİŞKİLER**

16. BÖLÜM

YENİ HÜKÜMET BİNASININ YAPIMI VE AP ZONGULDAK SENATÖRÜ AHMET DEMİR YÜCE

Yanan Hükümet Konağı'nın yerine, yeni bir Hükümet Binası yapımı için zaman geçirmeden girişimlere başlanması gerekiyordu. Yangın sonrası, Kaymakamlık hizmet birimleri ile Adliye'nin Hastaneye sığınması uzun süreli olmamalıydı. Bu, hem kamu görevlilerini ve iş sahiplerini çok olumsuz çalışma koşullarından kurtarmak açısından ve hem de Devlet Hastanesi gibi bir sağlık kurumunun doktor, yardımcı sağlık personeli, araç ve gereç yönünden eksiklikleri tamamlandığında, tüm klinikleriyle hizmet verebilmesinin engellenmemesi yönünden önem ve öncelik taşıyordu.

Bu amaçla hemen gerekli girişimlere başlatmak, Belediye Başkanı olarak benim görevimdi. Zonguldak parlamenterlerinin hepsine mektup yazıp, yardımlarını rica ettim.

• YENİ HÜKÜMET BİNASI YAPIMI GİRİŞİMLERİ VE SEBATİ ATAMAN

İmar planında resmi daireler için öngörülen imar adasına rastlayan arsa, Belediye'nin tapulu mülküydü ve buranın Hazine'ye devri suretiyle, arsası da hazır denilerek, yeni Hükümet binası yapımının plan ve programa alınmasının yetkili mercilere önerilmesi gerekiyordu. Ancak, kadastro çalışmaları Safranbolu'da henüz başlamış bulunduğu için, bu arsanın çaplı tasarruf vesikası yoktu ve bu yüzden fiili yüzölçümü, tapuda kayıtlı miktardan çok azdı. Böyle durumlarda, sınır komşularını davalı gösterilerek, yüzölçümünü düzelttirmek amacıyla "*mesaha tashihi davası*" açmak gerekirdi.

Hemen Asliye Hukuk Mahkemesi'ne başvurdum; Yargıç Ferman KIBRISCIKLİ'ya rica ettim, dava dilekçesinin kabulüyle birlikte beş gün sonraya keşif günü belirlendi; arsanın sınırlarında yol ve diğer Belediye arsaları olduğu için sadece güney-doğu sınırından komşu olduğu arsanın sahibi 100 Dükkanlar Kooperatifi adına, vekilleri sıfatıyla Avukat Şemsettin AYKOL'a elden tebligat yapıldı. Hakim Sayın KIBRISCIKLİ'nin mazeretinin olduğu yağmurlu bir günde Bayan Ceza Hakimi Peray OKANT (ATAHAN) tarafından keşif yapıldı, iki gün içinde karar yazılıp kesinleştirilerek, ekinde fenni krokisi bulunan, arsanın yeni tapusu alındı.

Belediye Meclisi'nin 02 Şubat 1976 tarihli toplantısında, yüzölçümü mahkeme kararına göre 4.410 m² olarak belirlenen arsanın, (1) lira bedel karşılığında Hazineye satışına ilişkin Encümen kararı onaylandı.

Ertesi gün Belediye veznesine bir lirayı yatırıp, arsanın Hazine'ye devrinden sonra düzenlenen son tapu ile imar planını yanıma alıp, Ankara'nın yolunu tuttum. Amacım, 4 ay önce Ekim/1975 ara seçimlerinde Zonguldak Milletvekili seçilen hemşehrimiz Sebati ATAMAN'ın yardımıyla, yeni Hükümet Binası yapımını gerçekleştirmeye çalışmaktı. Ara seçim sırasında kendisiyle politik çekişmeler içersinde olsam da, seçim sonrasında aramızda kutlama ve teşekkür telgrafları teati olmuştu. Bir kırgınlığın olmadığına ve Safranbolu'ya Devletin bir Hükümet Konağı yapmasının, bana ve partime değil, hem iktidar ortağı olan mensubu olduğu Adalet Partisi'ne ve hem de kendisine puan kazandıracağı için, ilgisini esirgemeyeceğine inanıyordum.

Sayın ATAMAN'ın Ankara'da Bulvar Palas Oteli'nde kalmakta olduğunu öğrenmişim; 4 Şubat 1976 sabahı, Ankara'da kayınpederimin evinden telefonla oteli aradım; kendisinden yeni bir Hükümet binası yapımı için ilgi ve yardımlarına ihtiyacım bulunduğundan bahisle, görüşmek üzere uygun göreceği bir saatte randevu talep ettim.

Telefonda uzun bir süre öksürdükten sonra *"Bütçe görüşmelerinde partim beni grup sözcüsü seçti, öğle yemeklerini bile sandviç yiyerek geçiriyorum; size ayırabileceğim hiç uygun bir zamanının yok"* dedi. Fazla zamanlarını almayacağımı, sadece Maliye Bakanlığı nezdinde aracı olmalarını rica edeceğimi söyleyerek ısrarlı olsam da, zamanı olmadığını yineleyerek olumsuz tavrını sergilemeye devam etti.

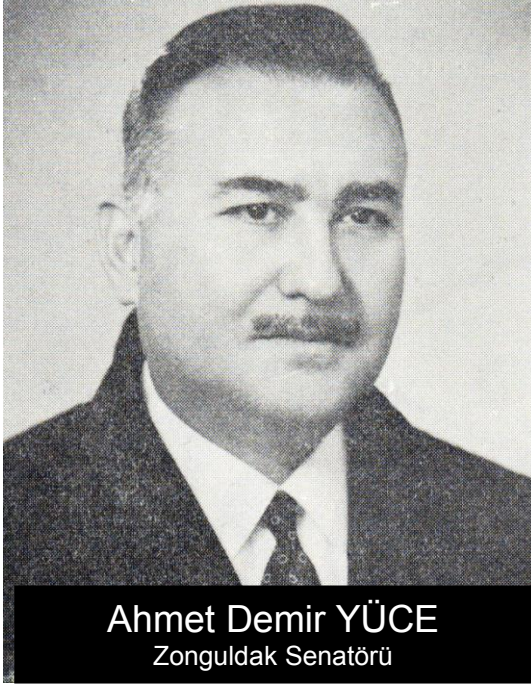
O dönemde Mali Yılbaşı Mart'ın ilk günü olduğu için Bütçe görüşmeleri TBMM'de Şubat ayında yapılırdı. Ancak, yürürlükteki 1961 Anayasasına göre çift Meclisli parlamentoda bütçe, önce Senato'da görüşülecek, Millet Meclisi'ndeki görüşmeler, tarih 4 Şubat olduğuna göre, 13 gün sonra, 17 Şubat'ta başlayacaktı. Dolayısıyla zaman darlığı söz konusu olamazdı. Şoke olmuşum, bunu hiç bekleyemezdim, düşünemezdim.

• AP'Lİ SENATÖR AHMET DEMİR YÜCE'NİN YOĞUN İLGİSİ

Bu durumda ne yapacağımı düşünürken, aklıma AP'li Zonguldak Senatörü Ahmet Demir YÜCE geldi. Kendisiyle Ankara Adliye'sinde, birlikte avukatlık stajı yaparken 1968 yılında karşılaşmıştık. O sırada hazırlanan yeni Avukatlık Kanunu Tasarısının, yasalasmasından bir süre sonra sınavla avukatlık mesleğine kabul kuralını getireceği öğrenildiğinden, Hukuk Fakültesi mezunu olarak her ikimiz de, bir an önce avukatlık stajını yapmanın gayreti içindeydik.

Ben Tarım Bakanlığı Müfettişliğinden, aynı Bakanlığın Ev Ekonomisi Okulu'nda öğretmenlik görevi alarak, geçici bir süre ayrılmıştım; kendileri de TBMM'nde Zonguldak Senatörü olarak yasama görevi yapıyorlardı. Staj sırasındaki tanışıklığımız, bir Safranbolulu olarak, benim

ilimin Senatörü olmalarıyla ilişkiliydi. AP Zonguldak Senatörü Sayın Ahmet Demir YÜCE ile avukatlık stajı sonrası bir karşılaşmam olmamıştı; sadece seçim dönemlerinde ve özellikle Belediye Başkanı seçildiğim 24 Mart 1974 seçimlerinde Safranbolu'ya geldiklerini ve rakibim AP adayı adına seçim çalışmalarına katıldıklarını duymuştum.

Telefon Rehberi'ni açtım; Zonguldak Senatörü Ahmet Demir YÜCE'NİN evinin telefon numarasını buldum; aradan 8 yıl geçtikten sonra, nasıl bir tepkiyle karşılaşacağımı bilememenin sıkıntısı içinde, çekinerek telefon ettim.

Kendimi tanıtır tanımaz, sanki kırk yıldan beri dostluk ve yakınlığımız varmış ve devam ediyormuşçasına *"Reis Beyefendi, hoş geldiniz, safa geldiniz, yangına çok üzüldüm, geçmiş olsun"* diyerek söze başladı ve benim bir şey söylememe fırsat vermeden *"size nasıl yardımcı olabilirim"* dedi. Maliye Bakanlığı nezdinde ilgilerine ihtiyacım olduğunu bildirince, *"hemen görüşelim, sizi nereden*

alayım, aldırayım" diye sordu. Gösterilen hiç bekleyemeyeceğim bu ilginin şaşkınlığı içinde, *"aman efendim, ben TBMM'ne gelirim, sizi nasıl bulabilirim"* dediğimde, *"sizinle, saat 11.00'de Meclisin 1 No.lu kapısında buluşabilir miyiz"* dedi. Hemen olumlu yanıt verdim.

Bir tarafta, ilimiz Zonguldak'ın milletvekili, üstelik hemşehrim bir parlamenterin; öbür tarafta Senatörü olduğu Zonguldak il'inin bir ilçesi olmaktan öte Safranbolu'yla hiçbir özel ilgisi bulunmayan bir başka parlamenterin tutum ve davranışı... Her ikisine de çok şaşırmıştım. Aynı zamanda çok sevinç içersindeydim.

Saat 10.30 dolaylarında TBMM'ne ulaştım, CHP'li Zonguldak parlamenterlerinden bulabildiklerimle görüştüm, saat tam 11.00'de TBMM'nin 1 No.lu kapısına geldiğimde, Senatör Ahmet Demir YÜCE'yi beni bekler bulunca, büyük bir nezaket gösterip, randevu saatinden daha önce geldikleri için çok utandım, geç kalmamış olsam da, yakışık alan benim ondan daha önce gelmemdi. Hemen koluma girdiler, bir üst kattaki Meclis Kütüphanesi'ne götürdüler, orada bir masanın üzerine imar planını açtım, Hazine adına

çıkarttığımız tapuyu gösterdim ve Maliye Bakanlığı nezdinde, belirlenen yerde Hükümet binası yapımını gerçekleştirilmesi için yardım ve katkılarını rica ettim.

“Şu anda AP parlamento grubu toplantı halinde, Başbakan Sayın DEMİREL konuşuyor, Maliye Bakanı da orada, toplantı bitince, sizi Maliye Bakanı ile görüştüreyim, toplantı salonunun önüne gidelim” dedi. O dönemde, parlamenterlerin seçmenleriyle görüştüğü özel odaları yoktu, AP Grubu toplantı salonunun kapısı önüne gittiğimizde, yüze yakın kişi toplantıdan çıkacak milletvekili veya senatörleri bekliyordu.

Sayın YÜCE’ye *“efendim siz ayakta kaldınız, toplantı salonuna giriniz, ben şu köşede sizi beklerim”* dediğimde, *“nasıl sizi yalnız bırakırım, siz misafirmisiniz”* diyordu. Bekleyenlerden biri ayrılıyor, bir koltuk boşalıyor, *“efendim buyurun oturunuz, ayakta yorulduunuz”* diyorum, oturmuyor, benim oturmamı istiyordu. Konumlarımız bir tarafa, benden en az herhalde 10 yaş büyüğüm ayakta, ben nasıl oturdum; başkası gelip oturuyordu.

Yarım saat kadar sonra AP Grubu toplantı salonunun kapısı açıldı, önde Başbakan Süleyman DEMİREL dışarı çıktı, kafasını ensesine doğru arkaya yatırmış, tavana bakıyormuş gibi yürüyordu, arkasında Bakanlar, herkes iki tarafa çekildi, koridor boyu yol açıldı, biz de arkalarından koşmaya başladık. Sayın Yüce, Maliye Bakanı Yılmaz ERGENEKON’u kolundan tuttu, beni tanıştırmak, kendisiyle görüşmek istediğimi söyledi. Şu anda mümkün olmadığı, yukarıda Başbakanla görüşeceği, saat 16.00’da Maliye Bakanlığı’na gelebilirim görüşebileceğim yanıtını aldı.

Senatör Sayın YÜCE yüzüme baktı, *“çok teşekkür ederim, saat 16.00’da mutlaka Bakanlıkta olurum”* dedim, Sayın Bakan hızla yanımdan uzaklaştı. Ahmet Demir YÜCE, *“oldu mu, memnun kaldınız mı”* dedi. Nasıl memnun olmazdım, bundan fazlası can sağlığıydı, kendilerine defalarca teşekkürlerimi yineledim. Saat 12.00 dolaylarıydı, beni yemeğe götürmek istiyordu, artık bu kadarı da fazlaydı, çok direndiysem de, bırakmadı; sürekli ısrarları karşısında kabul zorunda kaldım.

Meclis lokantasına uzanan koridorda, tesadüf bu ya, sabahleyin bana, öğle yemeklerini bile zaman darlığından sandviçle geçiştirdiğini söyleyen Sebati ATAMAN’la karşılaştık, birkaç arkadaşıyla beraberdi, görmezlikten gelmek istiyordum, Sayın Senatör’le selamlaştılar, beni görüp, ne yapılabildiğini sorunca, Sayın YÜCE, Maliye Bakanından randevu aldığını söyledi, Sebati ATAMAN *“iyi, iyi”* diyerek yürüdü gitti.

Meclis lokantasında, tanıdığım CHP’li parlamenterlerin, AP’li bir senatörle bir arada olmamı yadırgayacaklarını düşünüyorum, Sayın YÜCE’nin çok zamanını aldığım ve yemek ikramıyla da ayrıca külfet olduğum için

üzülüyordum. Ancak Maliye Bakanı ile görüşmemi sağlamasından dolayı, sevinç içersinde teşekkürlerimi sürekli yinelemekten de kendimi alamıyordum.

• ÖĞRENCİ, HOCASININ HUZURUNDA

Meclis'ten ayrıldım, Kızılay'a geldim, bir Belediye otobüsüne atlayıp Ulus'a gittim. Maliye Bakanlığı, Ulus semtindeydi. Maliye Bakanı Yılmaz ERGENEKON, Ankara Hukuk Fakültesi'nden hocamdı. Medeni Hukuk Kürsüsünde Prof.Dr. Şakir BERKİ'nin doçenti idi. Aynı Haklar (*Eşya Hukuku*) dersine girmiş, kendi hocası Sayın BERKİ'nin kitabından değil de, İstanbul Hukuk Fakültesi'nden Ord.Prof.Dr.Hıfzı Veldet VELİDEDEOĞLU'nun kitabından ders anlattığını öğrenince, İstanbul'dan Sayın VELİDEDEOĞLU'nun kitabını getirterek, o kitaptan çalışmış, yıl sonu sözlü sınavda (9) almıştım.

Ancak doğaldır ki, öğrencisi olarak beni tanıyamazdı. Ulus'taki bir büfeden 10 liraya bir Ankara Hukuk Fakültesi rozeti aldım. yakama taktım; saat 15.30'da Maliye Bakanlığı'nda, Bakanın Özel Kalem Müdürü'nün odasında idim. Kendimi tanıttım; masasındaki tabelada adının Yaşar KAKİOĞLU olduğu yazılı bulunan Müdür, "*Bakan Bey size verdiği randevuyu bana not ettirdi*" dedi ve oturmam için yer gösterdi.

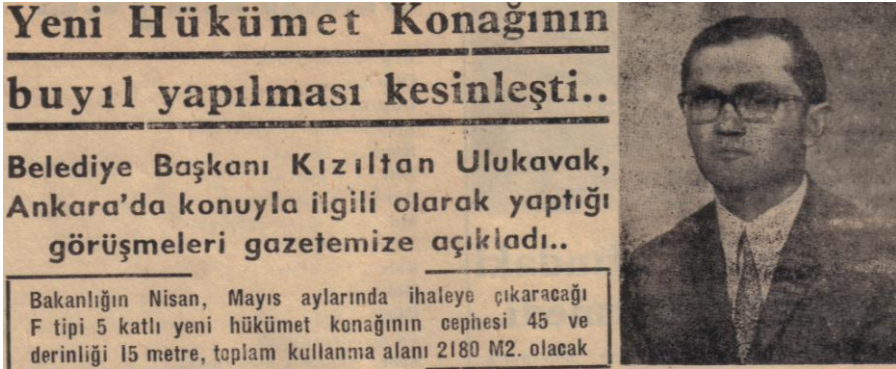
Müdürün soyadını öğrenince, liseden arkadaşım Fethullah KAKİOĞLU'nun nesi olduğunu sordum, ağabeyi olduğu yanıtını verdi, biraz daha yakın ilgi göstermeye başladı. Bu sırada içeriye İstanbul Belediye Başkanı Ahmet İSVAN girdi, Özel Kalem Müdürü beni kendisine tanıştıtırırken, "*Sayın Bakan ikinize de saat 16.00 için randevu vermiş, hanginiz daha önce Bakan Bey'in yanına girmek istersiniz*" deyince, "*İstanbul Belediye Başkanı dururken benim önce girmem olur mu*" dedim.

Ahmet İSVAN'ın, Bülent ECEVİT'in Robert Kolej'den sınıf arkadaşı ve Ziraat Yük. Mühendisi olduğunu biliyordum. Meslektaş olduğumuzu bildirdim, İstanbul Belediyesi'nin içinde bulunduğu büyük parasal sıkıntılara bir çözüm bulmak için Maliye Bakanıyla görüşeceğini söyledi. Saat 16.00'da Sayın İSVAN, Sayın Bakanın yanına girdi; 5 dakika geçti, geçmedi, yüz hatları çok gergin ve kızgın dışarı çıktı, herhalde muhalefetteki CHP'nin İstanbul Belediye Başkanı, Maliye Bakanından umduğu yardım ve ilgiyi görememişti. Benim içeri girmem istendi.

Maliye Bakanı, makam odalarında değil, bitişiğindeki küçük bir çalışma odasında idiydi; kapıdan girer girmez öğrencisi olduğumu öne çıkarmak için, "*Sayın Hocam, saygılarımı sunuyorum, bana zaman ayırdınız, sağolun*" diye söze başladım. Masasının karşısına oturttu, Hükümet Konağının yandığını, yeni Hükümet binasının, imar planının öngördüğü yerde yapılması için, o yerin mülkiyetini, Belediye olarak Hazine'ye intikal ettirdiğimizi anlattım.

Sayın Bakan hemen telefonu çevirdi, karşısındakine “yanımda Safranbolu Belediye Başkanı var, Safranbolu Hükümet binası yapılacak yere ait imar planı ve Hazine adına o yerin tapusu hazır, bu yılın programına girmiş bulunan, ancak imar planı olmayan veya imar planı olup da, Hazine adına tapusu olmayan ya da kamulaştırma işlemleri sonuçlanmamış ilçelerden birini, Hükümet binası yapılacak ilçeler listesinden sil, onun yerine Safranbolu’yu yaz, Belediye Başkanını elindeki belgelerle sana gönderiyorum” dedi. Sonra bana dönüp, “Hacıbayram Camii yolunda Milli Emlak Genel Müdürlüğü var, Genel Müdür sizi bekliyor, yeni binanız hayırlı olsun” demesi üzerine sevinçten uçacak gibi oldum. Sayın Bakan’a gösterdikleri ilgiden dolayı, Safranboluluların kendilerine hep minnettar kalacağını söyleyerek. Bakanlıktan çıkıp, Milli Emlak Genel Müdürlüğü’ne koştum.

Binanın sokağa açılan cümle kapısının önünde bekleyen bir kişi, “Safranbolu Belediye Başkanı siz misiniz?” dedi ve evet yanıtını alınca, kendisini Milli Emlak Genel Müdürü olarak tanıttı ve beni makam odasına çıkardı. Sunduğum belgeleri inceledi, her şeyin tamam olduğunu söyleyerek, Bakanın talimatı uyarınca Hükümet Konağı yapılacak 40 dolaylarında ilçenin adı yazılı listeyi açtı, hangisi olduğunu göremedim, bir ilçenin adını çizdi, Safranbolu diye yazdı. Safranbolu İlçesine (F) tipi Hükümet binası yapımının bu yılın programına girdiğini, 3-4 ay içinde ihalesinin yapılacağını söyledi. Genel Müdüre de teşekkürlerimi sunarak yanından ayrıldım.

“Safranbolu’da İLKSES Gazetesi” (23.03.1976)

Yangın olalı 15 gün olmuştu, yeni Hükümet binasının yapımı kararı, hiç düşünülemez kadar kısa bir sürede kesinleşmişti. Zafer kazanmış bir komutan edasıyla, Ulus’taki Belediye Otobüs duraklarına doğru yürürken, bu işin “tereyağından kıl çeker gibi kolay” gerçekleşmiş olmasında, Senatör Ahmet Demir YÜCE’nin Maliye Bakanı nezdinde aracı olmasından dolayı, büyük bir olasılıkla Sayın Bakanın, Sayın YÜCE gibi beni de AP’li sanmasının büyük etkisi olduğunu, Milli Emlak Genel Müdürünün beni kapılarda karşılamasının, siyasal açıdan çok güçlü olduğumu sanmasından kaynaklandığını ve yakama taktığım hukuk rozetinin ise, Bakan açısından belki bir sempati nedeni olabildiğini düşünüyordum.

Öyle veya böyle, hiç kuşkusuz bu sonuç, AP Zonguldak Senatörü Ahmet Demir YÜCE'nin Safranbolu'ya sağladığı bir kazanımdı, onun eseri idi. Sayın Senatör, kendi partisinden olmayan bir Belediye Başkanına ilgi göstererek, demokrasinin Türkiye'de pek rastlanmayan çok güzel bir örneğini sergilemiş bulunuyorlardı. Kendilerine çok şey borçluydum.

Hükümet binasının yapımı, Devlet Planlama Teşkilatı tarafından 1976 yılı yatırım programına alındıktan sonra, İl Makamınca Mayıs/1976 ayında gerekli işlemler tamamlanarak 5 milyon 60 bin lira keşif bedeli üzerinden ihale edilmiş ve yapımı tamamlanan bina 1982 yılı sonunda, Muzaffer ECEMİŞ'in Kaymakamlığı döneminde hizmete açılmıştır. O sırada, 12 Eylül 1980 hareketi sonrasında ne ben Belediye Başkanım ve ne de Ahmet Demir YÜCE Senatör...

Bir yılbaşı kutlama kartıyla, Hükümet Binası'nın hizmete açıldığını duyurup, ilgi ve katkılarına değinerek teşekkürlerimi yinelemem üzerine, Sayın YÜCE'nin gönderdiği Ankara 08 Mart 1983 tarihli bir mektubu, aşağıya aynen almakta, Safranbolu'daki demokratik anlayış ve yaşam tarihine, çok güzel ve ilginç bir not düşmek açısından yarar görüyorum:

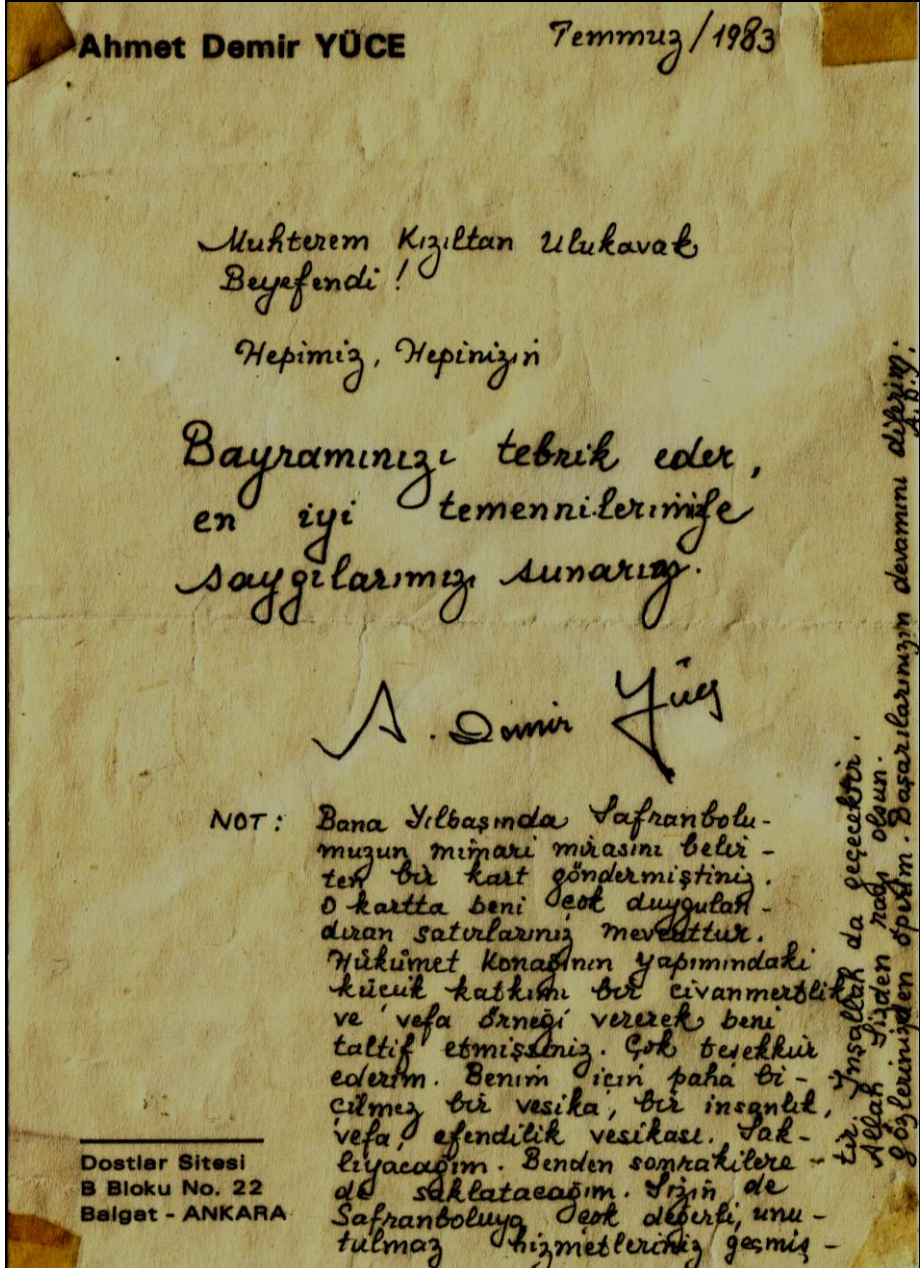
“ Muhterem Kızıltan ULUKAVAK Beyefendi! Yılbaşı tebrikinizi aldım. Tebrik kartınızda bana bir de müjde veriyorsunuz. Hükümet Konağımızın hizmete girmiş olduğuna dair müjdeniz. Hükümet Konağının yapılmasında gösterdiğiniz vazifem gereği de olan küçük katkımı öyle zarif bir eda içersinde yazıya dökmüş, dile getirmişsiniz ki, hayran olmamak mümkün değil. Zarafetiniz, hatırşinaslığınız, civanmertliğiniz, insanlığınız için iftiharla ve içim titreyerek teşekkürlerimi sunuyorum ve ailem efradı ile birlikte sunuyoruz. Bu teşekkürlerimi sunma babında vaki gecikmemi, başsağlığını istirham eyleyeceğim. Koşuşmalar, dağdağalar, didinmeler, hastalıklar ve bir süre burada olmayışım bu gecikmenin nedenini teşkil etmiştir.

Hepsini saklarım ama, o kartınızı benim en itibarlı diplomalarımın biri olarak saklayacağım. Biz hamdolsun iyiceğiz. Eski arkadaşlarla, Bülent ECEVİT Bey dahil konuşur, halleşir, dertleşiriz. Allah hepimize iyi günler nasib eylesin. Son grizu faciası ⁽¹⁾ hepimizi dilhun eyledi. Bir Zonguldaklı olarak Size de geçmiş olsun diyor, başsağlığı diliyorum. Ben ve eşim, Size, Eşinize ve ailenizin bütün diğer fertlerine en iyi temennilerimizle saygılarımızı ve sevgilerimizi sunuyoruz. Ahmet Demir YÜCE”

Sayın Ahmet Demir YÜCE, kelimenin tam anlamında “Beyefendi” ve çok nazik bir kişiydi; gönderdiği bu mektupla yetinmemiş, kendileri hakkındaki şükran duygularımı, hak ettikleri ölçüde dile

⁽¹⁾ 07.03.1983 tarihinde Zonguldak Kandilli-Armutçuk'taki grizu faciasında 102 işçi ölmüş, 200'ü de yaralanmıştı.

getirebildiğimi sanmamama karşın, çok etkilenmiş olacaklar ki, birkaç ay sonra Ramazan Bayramı için gönderdikleri Temmuz/1983 tarihli mektupta da, teşekkürlerini yineleyerek, nezaket ve alçak gönüllülüklerini göstermeye devam etmişlerdir. Her mektupları gibi, bir matbaa ya da bilgisayar yazısı kadar düzgün ve harfleri inci gibi sıralanmış el yazılarıyla kaleme alınmış bu mektubun aşağıda fotokopisine yer vermek daha uygun olacaktır.

Sayın Ahmet Demir YÜCE'nin duygu dolu ikinci mektubu

• SENATÖR SAYIN YÜCE İLE İLİŞKİLER

1980 öncesinde teleks, faks, elektronik posta gibi, daha sonraki yılların çağdaş iletişim araçları bir tarafa, çok uzun süre beklemeksizin telefon görüşmesi yapabilmek de kolay olmadığından en yaygın haberleşme yolu mektuplaşmaydı. Senatör Ahmet Demir YÜCE yardımlarını rica ettiğim her konudaki girişimlerinin sonucunu, mutlaka el yazısıyla yazdığı mektupla bildirir, en küçük ayrıntıyı bile, ayrı bir mektupla duyurmaktan hiç usanmazdı.

Bir kez, ayrı ayrı 3 mektubunu birden almıştım; hepsi de 24 Şubat 1980 tarihliydi; biri Bartın-Karabük karayolunun Safranbolu geçişine, diğeri Safranbolu otomatik telefon santraline bir an önce işlerlik kazandırılmasına ve öteki de Safranbolu'ya tahsis edilen kömürün bakiye 1.000 tonunun Soma yerine, Amasra'dan alınmasına ilişkin ricalarım üzerine, yaptığı girişimlerden beni bilgilendirmek amacıyla yazılmıştı. Üstelik, o dönemde fotokopi olmadığı için, Bartın-Karabük yolunun Safranbolu geçişi hakkında Bayındırlık Bakanı'nın; telefon santrali hakkında da PTT Genel Müdürü'nün kendine gönderdiği yazıların bir örneğini de, hiç üşenmeden el yazısıyla, ayrı bir kağıda yazıp, mektubuna iliştiymiş bulunuyordu.

Gösterdikleri ilgiye ve verdikleri bilgiye teşekkürlerimi içeren 28.02.1980 tarihli mektubumda, her konu için bana, ayrı ayrı bir mektup yazmakla kendilerini yormuş olmaktan çok üzüldüğümü belirtince, 29.03.1980 tarihli mektubunda *"Ben her konu için ayrı ayrı mektuplar yazmıştım. Belki hepsi için ayrı ayrı dosyalar açılmıştır da, o dosyalar için suret çıkarma külfetinde kalmayasınız diye"* yanıtını almış, kendisini yormak pahasına da olsa, ne kadar ince, ne kadar anlayışlı ve benzeri bulunmaz bir kişilik sahibi olduğunu görerek, kendisine olan hayranlığım ve saygım bir kat daha artmıştı.

Her istemin mutlaka gerçekleşmesi beklenemezdi, önemli olan gerçekleşmesi için ilgilenmek, uğraşta bulunmak ve sonucu hakkında bilgi vermektir. Örneğin, çok büyük çaba göstermelerine karşın, Bartın-Karabük karayolunun Safranbolu geçişi, yanan Hükümet Konağı'nın ortaokul olarak kullanılmak üzere onarımı ve Turizm Bakanlığı'nca yarı parasını ödenen vidanjörün Safranbolu'ya tahsisi konularında olumlu sonuç alınmasa da, kendilerine müteşekkirdim.

Önemine ve önceliğine bakmaksızın, Adalet Partisi'nin iktidarda olduğu dönemlerde, karşılaştığım her sorunun çözümünde, Sayın Senatörün yardımları, bir ilaç gibi işe yaradı.1980 yılında ampul bulunmuyor ve o sırada elektrik dağıtım hizmeti Belediyelerin görevleri arasında olduğundan, ampulsüzlük, sokakların aydınlatılmasında büyük sıkıntı yaratıyordu. GİMA dışardan ampul ithal ediyor, ancak kapabilenin elinde kalıyordu; Haziran/1980'de Belediyenin ESKO İşletmesi Müdürü Aytekin KUŞ'u, Sayın YÜCE'ye gönderdim. Sorun çözülmüş, Safranbolu sokakları aydınlanmıştı

Senatör Ahmet Demir YÜCE, 23.02.1980 tarihli mektubunun son paragrafında şunları yazıyordu: *“Şayet bana müsaade ederseniz (ki edeceğinizden eminim), bana intikal ettirdiğiniz hususları ve bu babtaki gayretlerimi, Safranbolu Adalet Partisi Başkanı Sayın Ünsal TUNÇÖZGÜR’e intikal ettireceğim. Bu husustaki acil müsaade mektubunuzu bekliyorum.”*

Benden müsaade almak gibi gösterdikleri olağanüstü nezaketin şaşkınlığı ve bir bakıma ezikliği içersinde hemen yanıt verdim; müsaade etmemek hiç olur muydu? Yaptıkları girişimlerden, gösterdikleri çabalardan dolayı, siyasal açıdan kişisel bir çıkar olacaksa, bunun Sayın YÜCE’ye ait olması hakkaniyet gereği idi. Partisel bir rant söz konusu olacaksa, o da mensubu oldukları iktidardaki Adalet Partisi’nin olabilirdi. İktidar partisinden bir Senatörün, karşı partiden bir Belediye Başkanına yardımcı olması, Batı demokrasilerinde hep uygulanan, Türk demokrasisinde ise sadece özlenen, örnek bir davranıştı.

Bu nedenle Sayın YÜCE’nin tutumu bir istisna idi. Kendileri, kamusal bir hizmeti kimin gerçekleştirdiğinin değil, toplum yararına olmasının önemli olduğunun ve o hizmetten hangi siyasal görüşten olurlarsa olsun herkesin yararlandığının bilinci içersinde bulunuyorlardı. Bu nitelikleriyle, yeri geldiğinde kendilerinden övgü, sevgi ve saygıyla söz ettiğim Sayın YÜCE’nin, anılarım arasında daima çok özel bir yeri bulunacaktır.

Aslında, siyasal parti ayrımı gözetmeksizin Sayın YÜCE’nin sahip olduğu anlayışı tüm politikacılar benimseyebilseydi, ülke olarak demokratik yaşamda bugünkünden çok farklı yerlerde olunacağını ve Türkiye’nin mevcut sorunlarından çoğunun çözümlenmiş bulunacağını söylemek kehanet sayılmamalıdır.⁽²⁾

⁽²⁾ 2000 yılında, Sayın DEMİREL’in ikinci kez Cumhurbaşkanı seçilebilmesi için, zamanın Başbakanı olarak Sayın ECEVİT’in yoğun çaba içine girebilmesi gibi bir yakınlık, 1980 öncesinde hayal bile edilemezdi. O dönemin düşman kardeşleri Sayın DEMİREL ve Sayın ECEVİT arasındaki buzları, 12 Eylül 1980 sonrası Gelibolu’daki Hamzakoy beraberliği bile eritememişti. Aynı şekilde Sayın ECEVİT’in, MHP’nin de ortak olduğu bir koalisyonda Başbakan olabileceğine inanabilmek de, ancak 57 inci Hükümetin kurulduğu, 1999 yılına ulaşabilmekle mümkün olabilmıştır.

Oysaki çok söylendiği üzere, 1991 seçimleri sonrasındaki DYP-SHP Koalisyon Hükümeti gibi, 1980 öncesinde kurulacak bir CHP-AP Hükümeti, Türkiye’nin bir çok sorununu çözebilecek; ülkede MC Hükümetlerinden de güç alan cepheleşmeler, büyük olasılıkla görülmeyecekti. Yahut Sayın ECEVİT’in 11 bağımsız milletvekiline Bakanlık vererek, 1978 başında kurduğu hükümet yerine, bir başka çözüm olarak önerilen, CHP’nin, 15 Milletvekili bulunan MHP ile koalisyon Hükümeti kurması gerçekleşebilseydi, herhalde 1980 öncesinin anarşik ortamı olmayacak; 12 Eylül dönemi yaşanmayacaktı. En önemlisi de, Ankara’daki barışma ve yaklaşma yurt düzeyine yayılacak; farklı siyasal görüşteki yurttaşlar arasında, bir tür siyasal kan davasına dönüşen ayrılıklar da sona erebilecekti.